



အေးဂိပ်ကို
ဘယ်လိုရှာပါ့မယ်
ခင်မောင်


အုပ်စုစာပေ

နိဒါန်း

ရွှေဘုံပျော်ညောင်း၊ ဗိမာန်ပြောင်းလည်း၊

ဇာတ်ပေါင်းပြီးချုပ်၊ စာကိုးအုပ်ဖြင့်၊

ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက်၊ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်၏ ။

တိုက်ရိုက်နတ်နား၊ ကြားပါလေ၍ ၊

နာစေခလို၊ တောင့်တဆိုသည်၊

ကုသိုလ်ဝေငှဆင့်လောင်းတည်း။ ။

ဟူ၍ သူ၏ မွေးဖပမာ ကိုးစားခဲ့သော ဘုရင်မင်းခေါင်အား

ကန်တော့ခဲ့သည်တဲ့။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရနှင့် မနှိုင်းအပ်သော်လည်း အရှင်နည်းတူ

မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်ကိုများအား ဤစာအုပ်ဖြင့် လှိုက်လွဲစွာ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ခင်မေသစ်

စာပြီးနှစ် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်။

(၁)

အေးဘယ်မှာဖန်မယ်၊

ကြိနယ်ကဝေး၊

သမုဒ်ပင်လယ်သို့၊

လောင်းလှေငယ်

ဟိုဘက်ကမ်းကို၊

လှမ်းနိုင်ဖို့လေး။

(နွေချိန်လပြန်တော့တယ် ပတ်ပျိုးကလေး)

အပိုင်း(၁)

ဘဝစာမျက်နှာအဖွင့်။

၁၉၄၀ ခုနှစ် သြဂုတ်လ (၈) ရက်နေ့ ကြာသပတေးနေ့။

မိုးနှင်းမြူတို့ဖြင့် ထူထပ်သိပ်သည်းနေသော မိုင်းလုံ၏ ညသည်

မလှပချေ။ သည်ညမှာမှ မိန်းကလေးသည် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ မီးဖွားသန့်စင်ခဲ့ရ၏ ။
အရပ်လက်သည်ပြုစုပေးသမျှ ခံယူရင်း အားငယ်စွာ မိန်းမောရီဝေနေပေပြီ။

မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းညက်ညောသော ပိတ်စဖြင့်

နွေးထွေးစွာ ပိုက်ပွေ့ထားသည့် ဒေါ်နန်းမောင်သည် မီးနေသည်၏ ဆံစလေးများကို
မကြာခဏ လှမ်း၍ သပ်ပေးနေရင်း မျက်ရည် မိုးနှယ် စွေလေပြီ။ သွေးတို့ဖြင့်
စိုရွှဲနေသည့်မိန်းကလေး၏ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းကိုကား မကြည့်ရက်တော့ပြီ။

ခရီးလမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ပြေပြစ်ချောမွေ့ခဲ့လျှင်၊

ရာသီဥတုသာယာခဲ့လျှင် အနီးဆုံးဆေးရုံ တစ်ခုသို့

အရောက်ပို့ပေးနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း...

ယခုတော့...နန်းမြင့်မေရယ်...။

(၂)

ဦးမြင့်ထွန်းသည် သူ့နှုတ်ဖျားဝယ် စုစည်းတစ်ဆို့လာသည့် စကားလုံးများကို ထုတ်ယူရန် ခက်နေ၏။ အညာနွေက ပူလောင်ရသည့်အထဲ ရင်တွင်းဝေဒနာက ထပ်ဆင့်နေသည်။ အကင်းပါးသူ ဇနီးသည်က ဒါကို ရိပ်စားမိသည်။

“ကိုမြင့်ထွန်း ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ”

ဦးမြင့်ထွန်း ခေါင်းကုန်လျက်...

“ဘာရယ် မထားကြည့်၊ ငါဘာပြောရမှာလဲ”

“ဪ...ရှင်မှာ ပြောစရာ စကားတစ်ခုခု ရှိသလားလို့ပါ”

“အေး...ခဲ...ဟိုကွာ...ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဒုက္ခပဲ”

ခေါင်းတွင်တွင်ကုတ် ထစ်ငေါ့ရင်း ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်လုပ်ပြီး ရုတ်တရက်... ဦးမြင့်ထွန်း သည် ဒေါ်ထားကြည်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ။ မျက်နှာကိုလည်း စေ့စေ့ကြည့်ကာ နူးညံ့တိုးတိတ်စွာ စကားဆိုတော့၏။

“မထားကြည် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါ့မလားဟင်...ဒါကို ငါအရင်သိမှ ဖြစ်မယ်”

“မထားကြည်ရယ်...ငါမှာခဲ့ပါတယ်။ ငါ...ငါ...ကွာ ရှမ်းမလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ရထားတယ်။ ရှမ်းမကတော့ ကလေးမီးဖွားပြီးပြီးချင်းဆုံးသွားတာကြာပါပြီ။ ခု အဘွား လုပ်သူကပါ ဆုံးသွားလို့ လောလောဆယ် ကလေးက ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတယ်။ အနီးဆုံးလူက ငါပဲ။

ကလေးရဲ့ကျန်းမာရေး၊ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး အားလုံး ငှါခေါင်းပေါ် ကျနေပြီ။
ငှါကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ဖရှိဖဲ့ဖြစ်သွားမှာ စိုးတယ်။ မင်းအနေနဲ့
သူ့အတွက် ကွန်းခိုရာ အေးရိပ်ကလေးတစ်ရိပ် ဖန်တီးပေးနိုင်မယ်လို့
ငါမျှော်လင့်ပါရစေ”

အံ့သြငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ စကားအဆုံးတွင်
စိတ်ဆိုးရမှာလား၊ ဒေါသဖြစ် ရန်စွာလိုက်ရမလား မသိနိုင်ခင်
ကျိုးကြောင်းခိုင်လုံနေသည့် ဦးမြင့်ထွန်း အဆိုကို ဆန့်ကျင်ရန် ဒေါ်ထားကြည်
အင်အားမရှိ။ သူမ သဘောထားကြီးစွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တုံ့ပြန်လိုက်နိုင်သည်။

“ကလေးက ဘာလေးလဲဟင်...ဘယ်အရွယ်ရှိပလဲ”

“မိန်းကလေး၊ ချစ်စရာလေးပါကွာ။ ၅ နှစ်သမီးကလေးဆိုတော့
မင်းသိပ်တာဝန်မများနိုင်ပါ ဘူးနော်။ မင်းပဲ...သမီးလေးတစ်ယောက်
လိုချင်လှချေရဲ့ဆို...”

“အင်းလေ...သားတွေကတော့ နှမလေးတစ်ယောက်
ကောက်ရတယ်ဆိုပြီး ပျော်နေကြ မှာပါ...”

ဟု တွေးတွေးငေးငေး လေးလေးပင်ပင် စကားဆိုလျက်။

(၃)

မသွယ်မဝိုင်း ဖြူနုနုမျက်နှာဝယ် မျက်ခွံမို့မို့အစ်အစ်

ပါးဖောင်းဖောင်းနီရဲရဲနှင့် ဝင်းလက်နေ သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံတို့ကို
ဖြည့်စွက်ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် နန်းမို့မှာ နှာတံကမူ ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိ။
ခပ်ပြေပြေ။

မမျှော်လင့်ပါဘဲ တမာရနံ့ကို ရှူရှိုက်ရသည်တွင် ချယ်ရီပန်းတို့၏
သင်းပျံ့ချိုအီသည့် ရနံ့ကို လွမ်းတနေရှာသည်။ ဖေဖေ ဆိုသည့် လူကို
မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမရှိ။ ယခုဖေဖေဆိုသည့် လူနောက်ကို
လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဆုံးစမရှိ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောလှသည့် ခရမ်းပြာကောင်းကင်အောက်ဝယ်
မြေးရင်း လွှားရင်း ခူးဆွတ်စားသုံးနိုင်သည့် စတော်ဘယ်ရီသီးနီနီ
အခင်းကလေးများ ခုဘယ်မှာလဲ မေးရတော့မည်။ နန်းမို့ ကျွမ်းဝင်ခဲ့သည့်
အရာခပ်သိမ်း ဘယ်မှာ ပျောက်ဆုံးကုန်ပါလိမ့်။

ကောက်ခါငင်ကာရလာသည့် နှမကလေးကိုမူ ကိုကိုကျော်ရော
ကိုကိုဇော်ပါ ချစ်ကြပါ၏။ ကျောင်းနေရတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ရလာသဖြင့်
ပျော်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အရပ်ထဲက ကလေးတွေအချင်းချင်း
လှည်းလမ်းကြောင်းက ကောက်ရလာတာဟု ပြောဆိုတာ ခံရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ခေါက်ဆွဲရောင်းတဲ့ တရုတ်အရှင်းမကြီးသမီး၊ သနားလို့ ယူမွေးစားထား
တာဟုလည်း အပြောခံရသည်။

သည်လိုနှင့် စည်းစနစ်ကြီးလွန်သော မိဘအစ်ကိုများကြားဝယ်

နန်းမို့မှသည် အင်နီမြင့်ထွန်း၊ ၎င်းမှ မြကေခိုင်အဖြစ်
အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားရင်း တဖြည်းဖြည်း ရှင်သန် ဖွံ့ဖြိုးလာရာမှ
သတ္တမတန်းကျောင်းသူတစ်ဦးဘဝကို ဆက်စပ်ကောက်ယူကြည့်လိုက် လျှင်...

(၄)

လွန်မင်းဩဝါ၊ မကြည်သာအောင်၊ စာနာမချင့်၊
အာဏာဆင့်က၊ မသင့်မတရား၊ ယွင်းဖောက်ပြားလျက်၊
နှစ်ပါးမိဘ၊ ကျေးဇူးပသား၊ ဘဝရှောင်ဖဲ၊ ကွဲကြီးကွဲလိမ့်၊
အမြဲစောင့်လျင်း၊ ထန်မပြင်းသည်၊ ဖြည်းညင်းသာပျောင်း၊
နူးညံ့ကြောင်း။

(မိတာရောဝါဒပျို့...ဆရာတော်ဦးလှဲ့)

၁၉၅၄ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်

ညသည်နှစ် မှုန်အောက်ဝယ် ရီဝေဝေ အေးစိမ့်စိမ့်ရှိလှသည်။ ကျွန်မတို့
အားလုံးချမ်းတုန် နေသော်လည်း ဆောင်းဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံနေနိုင်ကြသည်။ carol
song အဆိုမပျက်ခဲ့။

“ဒီအိမ်ပေါ်မှာ...ကောင်းချီးမင်္ဂလာ...ရောက်ပါစေ...ရောက်ပါစေ...
ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ကောင်းခြင်း မင်္ဂလာရောက်ပါစေ...ရောက်ပါစေ...
ဒီအိမ်ပေါ်မှာကောင်းခြင်းမင်္ဂလာရောက်ပါစေ... ရောက်ပါစေ... ဒီအိမ်ပေါ်မှာ
ကောင်းခြင်း ရောက်ပါစေ... ရောက်ပါစေ...”

ကျွန်မတို့ သံပြိုင်ညီညာသီဆိုလိုက်သည့် ဓမ္မတေးသံများသည်
တိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဦးယံ ကို ထွင်းဖောက်၍ ဟိုးမိုးကောင်းကင်အထက်သို့
ပျံ့လွင့်တက်ရောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ကိုကိုကျော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ BA ဘွဲ့ယူအပြီး

အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတစ်ခု တွင် အထက်တန်းပြဆရာဖြစ်လာသည်။
ကိုကိုဇော်ကမူ ထိုကျောင်းမှာပင် မက်ထရစ်စာပေးပွဲ ဖြေဆိုရန်
ကျောင်းတက်နေဆဲဖြစ်သည်။

ကျွန်မကမူ Wesley ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းတွင် သတ္တမတန်း
ကျောင်းသူအဖြစ် ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ခရစ္စမတ်ညများကို ဆရာမများ၊
သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မှာ မမေ့ရက်နိုင်စရာပါပဲ။

ယခုလည်း မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အိမ်တွင် “Happy Christmas” ဟု
သံပြိုင်အော် လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်...ကျွန်မလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က
ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်နှင့် ကြုံရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့...ကိုကိုကျော်...

မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်မကို
စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လာခဲ့ ပြန်မယ်”

တုံးတိတိ ဘောက်ဆတ်ဆတ် သူပြောသည်။

ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်သွားတော့ အပြစ်ပြုမိသူပမာ ကျွန်မ ရှက်ရှက်နှင့်
သူ့နောက်မှ ပါသွားခဲ့ သည်။

ငယ်ငယ်က ကျွန်မကိုချစ်ခဲ့ပါလျက် အရွယ်ကလေးရလာသည်နှင့်
ဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲ သွားသည်။ ခြင်္သေ့တစ်ကောင်လို တွေ့သည်နှင့်
ဟိန်းဟောက်တော့တာပဲ။ မုန်းစရာကြီး။

ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းဝါဒလွှမ်းမိုးလာလျှင် လောက၏ အလှသစ္စာတရား
ဆိတ်သုဉ်း ပျောက်ကွယ် သွားနိုင်သည်။ ထိုအရာကို တားဆီးပေးပါလို့ ကျွန်မ
ခရစ်တော်ထံ အသေအချာ ဆုတောင်းပါမည်။

ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အိပ်မက်ဆိုးများက ခြောက်လှန့်လာသည်။

ဖေဖေဆိုသည့် လူကြီးက လိုက်ဖမ်းသဖြင့် အူယားဖားယား ထွက်ပြေးသည်တွင်
ထင်းရှူးရွက်ခြောက်များပေါ် ချော်လဲသည်တဲ့။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး” ငြင်းရင်းရုန်းရင်း ဖေဖေဆွဲခေါ်ရာ
တရွတ်တိုက်ပါ သွားရင်း အဘွားနန်းဖေါင်ရေ...လို့ တစာစာ အော်မိသည်။

(၅)

၁၉၅၅ ခုနှစ် မေလ ၅ ရက်နေ့

“မီးသတ်ကျင့်ဝတ် အင်္ဂါဆယ်ပါး ထင်ရှားပြခဲ့မည်... စည်းကမ်း
သေဝပ်ခြင်း အရင်းပြုမည်...။ ကြောက်စိတ်လည်း ကင်းရမည်...ရဲရင့်ခြင်း
ဧကန်လိုပါသည်။ အများအမှုမှာ... တရားရှုခါ သနားကရုဏာ ပိုပါမည်...
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လွန်သိမ်မွေ့ရမည်... တည်ကြည် ရိုးသား ရမည်...
လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ရမည် ဝတ္တရားကျေပွန် မှန်ရာကိုတည် သစ္စာတရားနှင့်
ညီညွတ်ခြင်း ကျန်းမာခြင်းနှင့် အတည်...”

တူညီဝတ်စုံများဖြင့် အင်အားပြချီတက်လာသော မီးသတ်ရဲဘော်များက
သွက်လက်မြူး ကြွလို့ နေသည်။ သံပြိုင်ကျူးရင့် သီဆိုလိုက်သည့် တေးသံနှင့်အတူ
ဘင်ခရာတီးဝိုင်းကပါ လက်စွမ်းပြတီးခတ်လာသဖြင့် ပိုမိုစိုပြည်နေတော့သည်။
နှစ်ယောက်တစ်တွဲ စီတန်းလှည့်လည် လာပုံ ညီညာလှသမို့
စစ်ရေးပြအခမ်းအနားတစ်ခုလို ရှုမငြီးနိုင်စရာပါ။

သူတို့တစ်တွေ ခေတ္တတန်းဖြုတ် အနားယူသည်။ လမ်းဘေးနီးရာ
အိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်ခိုနားကြစဉ် အိမ်ရှင်များကလည်း အဖျော်ယမကာများ
တိုက်ကျွေးဧည့်ခံကြသည်။ ကျွန်မတို့မိသားစုမှလည်း
လိမ္မော်ချိုချဉ်ကလေးများနှင့်အတူ ငွေရေဖလားနှင့် ရေကြည်ချမ်းမြေ့
ကမ်းပေးကြပါ၏ ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ညီမလေးရယ်...ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ”

တဲ့။

ကျွန်မ ကမ်းပေးသည့် ရေကို သောက်သုံးခဲ့သည့် ရဲဘော်တစ်ဦးက
ထူးထူးခြားခြား စကားဆိုသည်။

အပြီးကလေး ဖောဖောသီသီနှင့် တည်တည်ကြည်ကြည် စကားဆိုသူကို
ကျွန်မ မော့ကြည့်မိ၏။ သူ့အကြည့်စူးစူးက ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးကို
ပူထူရှိန်းမြဲသွားစေသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ပြန်လည်ကမ်းပေးလာသော
ငွေဖလားကိုယူရင်း ကျွန်မဆီက လှစ်ခနဲ ကြွေကျသွား သည့် အပြီးပန်းတစ်ပွင့်ကို
သူရသွားသည်။

သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မကြည့်ရတော့ပါ။ ခေါင်းကလေး
အမြန်ငုံ့ပစ်လိုက်သည်။

ကြည်သာရွှင်ပျဟန်ရှိသည့် သူ့မျက်လုံးများကလည်း ကျွန်မအား
အသေးအချာဖမ်းစား ခဲ့ပြီထင်။

“မြင်မြင်ချင်းပင် ဘာကြောင့်များ ချစ်ချင်တယ် ဘဝဟောင်းက
ပျို့ဆုတောင်းကြောင့် ထင်တယ်” လိုတင်တင်အေးက ဆိုသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို
မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခဲ့မိပြီလား။

ဒီည ကျွန်မ ရင်ထဲကနေ ကဗျာအပိုင်းအစကလေးတစ်စ
ခုန်ထွက်သွားသည်။

ဝီတိ

ချစ်သူ့မျက်နှာ ပြုံးကြည်သာကို၊

မြင်လာခဏ သောကာလဝယ်၊

ရင်မှအသိ ဝှမ်းဆီထိသို့၊

ဝီတိလှိုင်းကလေး ဖြာသွားတယ်။

သတ္တမတန်းကို ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီးနောက် ကျွန်မအား

ကျောင်းနုတ်လိုက်တော့သည်။ မိန်းကလေးမို့ တော်သင့်ပြီတဲ့။

ကိုကိုကျော်က ကျောင်းနာမည် အင်နီမြင့်ထွန်း အစား မြကေခိုင် ဟု နာမည်သစ်မှည့် ခေါ်လိုက်၏ ။ ဒဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာမိန်းကလေးပီပီပြုမှုနေထိုင်ရန် ညွှန်ပြသွန်သင်ပါသည်။

ဆရာဇုံအမည်ရှိ စောင်းဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့်လည်း ပင့်ဖိတ်၍ မြန်မာ့ရိုးရာတေးသီချင်း ပတ်ပျိုးများကို စောင်းဖြင့် တွဲဖက်သီဆို တီးခတ်နိုင်ဖို့ သင်ယူလေ့ကျင့်စေပါသည်။

စောင်းတီးခတ်ရာတွင် လက်အပြေးလှဖို့ လိုသည်။ လက်အနေအထားမှန်ဖို့ လိုသည်တဲ့။ ဆရာကြီးက ကျကျနန သင်သည်။ လက်ချောင်းကလေးများသည် လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင် ဝဲပျံသလို ထက်အောက် စုန်ချည် ဆန်ချည်ကူးသန်း ပြေးလွှားနေရမည်တဲ့။ လက်ညှိုး လက်မထိပ်ဖျားလေးနှင့်သာ အသာအယာ တို့ခတ်ကစားသွားတတ်ဖို့လည်း လိုသည်။

ပထမတွင် ကိုးရိုးကားရားနိုင်လှသော ကျွန်မ၏ လက်ချောင်းများကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်မိ၏ ။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် စောင်းကြိုးကို ဘယ်လိုပဲထိထိ၊ ထိသည်နှင့် ထွက်ပေါ်လာသော အသံသာမှုတွင် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသည်။ စိတ်ရှည်သည်းခံပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ လေ့ကျင့်သည့်အခါ လက်မရော လက်ညှိုးရော အထိမခံနိုင်တော့ချေ။ တခြားလက်ချောင်း အစားထိုး ပြောင်းသုံးပြောင်းသော လက်နာပြန်တော့ လက်မ လက်ညှိုးပြန်သုံး၊ ဒီလိုနှင့် လက်တွေ ကျင့်သားရပြီးနောက်ပိုင်း မနာတော့။ လက်အပြေးလည်း မှန်လာသည်။ ဒီတော့မှ တံတျာ၊ သီတာ၊ သာယာ၊ ဝေဘာ စသည် တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်တက်စေသည်။

ကျန်လားလပ်ချိန်များတွင် အိမ်တွင်း ပိဋကတ်တိုက် (စာအုပ်ဗီရိ) မှ

ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျမ်းစာအုပ်များ၊ ဓမ္မပဒနှင့်မိလိန္ဒအမေးအဖြေများ စသည်
ဘာသာရေးစာအုပ် တော်တော်များများ လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ကိုကိုကျော်ကလည်း တိုင်းပြည်ပြု စာကြည့်တိုက်ထူထောင်မည်ဟု
စာအုပ်များစုဆောင်း နေရာ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းများ၊ နဂါးနီတိုက်ထုတ်
နိုင်ငံရေးစာအုပ်များ၊ သွေးသောက်၊ ရှုမဝ၊ ဗြိတိသျှဘားမားနှင့် အေဝမ်းထုတ်
ရုပ်ရှင်စာစောင်များ တိုးတက်ရေး ကြီးပွားရေးနှင့် အခြား သတင်းစာ
တော်တော်များများ ဖတ်ရှုရပါသည်။

ထိုခေတ်သတ္တုစာအုပ်များဖြစ်သည့် ပန်းသာမစာအုပ်၊ အမေလေး၊
ဒေါက်တာရေချမ်း၊ ရူပနန္ဒီ၊ ရူပလျာဏီ၊ စာဆိုတော်၊ စစ်ထွက်သူ ပွန်ပေမြို့၏
နောက်ဆုံးနေ့၊ သူရဲကောင်း သုံးယောက်၊ ခါးကုန်းကြီး စသည် စစ်ကြိုခေတ်၊
စစ်ပြီးခေတ် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုစာအုပ်များ အတော်ကို စုံလင်လှပါသည်။

ဖေဖေက ကျွန်မကို ရွှေဆိုင်ထိုင်ခိုင်းသော်လည်း ကျွန်မကမူ
ခြင်သို့လေးကောင်ခံ၊ နဂါးနှစ်ကောင် ဝန်းရံသော ကျောက်ဖြူသား
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကိန်းဝပ်ရာ စာအုပ်ဗီရိ ကလေး ကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး
မွှေနှောက်နေမိတော့သည်။

“နိစ္စကမ္မ၊ သဗ္ဗဒနှင့် ကိစ္စပြီးပြေ၊ ရှိတုံချေမူ။”

စာပေကျမ်းဂန်၊ အတန်တန်ကို၊ ဖန်ဖန်ဖွေရှာ၊

သင့်လျော်ရာသာ၊ ဓမ္မာရဿ၊

သောက်သုံးမှတည့်” ဟုရှေးက စာရှိသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုဘာသာရေးစာအုပ်တို့၏ အနှောင့်တွင် ကျွန်မတို့မိသားစု၏
နာမည်များကို ရွှေစာလုံးဖြင့် ထွင်းထုရိုက်နှိပ်ထားသဖြင့် ကျက်သရေရှိသည်ဟု
ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိသည်။ ထိုစာအုပ်များကို ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ခွင့်ရသဖြင့် မိဘများကို

ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။

‘မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ၊ ထိုထိုစာကို၊ ရှုကာမပြတ်၊ အိမ်တွင်ဖတ်...’
ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်မသည် စာဆို နဝဒေး၊ နတ်သျှင်နောင်ဆို ရတုများ အစ...
ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရနှင့် ဦးပုည၊ မမြကလေး၊ လှိုင်းမင်းသမီးအဆုံး ပျို့၊ ကဗျာ၊
လင်္ကာအားလုံး လက်လှမ်းမီသရွေ့ ဖတ်သည် မှတ်သည်ဆိုပါစို့။ အလယ်တန်း
ကျောင်းသူဘဝမှာလည်း သပြေညိုနှင့် အခြားကဗျာများ၊ ကဗျာပန်းကုံးစသည်
သင်ကြားခဲ့ပြီးမဟုတ်လား။ ပြင်ပလောကနှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်မှုမရှိ သိုသိပ်စွာ
နေခဲ့ရပါသော် လည်း...

“စာပေဝတ္ထု၊ ရတုကဗျာ၊ သာသည့် သီချင်း၊

အဲစောင်းညှင်း၍ ။ မကင်းပြတ်၊

ရွတ်ဖတ်လျက်သာ၊ နေကောင်းစွာ...” တဲ့။ ကင်းဝန်မင်းကြီးဆိုသည့်
အတိုင်း စာပေဂီတနှင့် ကျွန်မ ပျော်ပျော်ကြီးကို နေခဲ့ရပါသည်လို့ ဆိုရမှာပါ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းနေဖော်နေဖက်သူငယ်ချင်းများနှင့်
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကျောင်းသွားချင်သည့် စိတ်ကိုလည်း မဖျောက်ဖျက်နိုင်ခဲ့ပါရှင်။
